

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 6

JUNI-JULI 2020

56. ÅRGANG

Jesu bønn i Gethsemane

«Far! Om du vil, så la denne kalk gå meg forbi!
Men la ikke min vilje skje, bare din.»
Luk 22:42

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Elvedalsvegen 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

«Hvorfor sover dere?»

Jesus kjempet i Getsemane mens disiplene sov. Han kom i dødsangst og bad inntrengende. Svetten ble som blodsdråper som falt ned til jorden (Luk 22:44).

Bønnekampen var for din og min frelse.

Disiplene klarte ikke å holde seg våkne. De sov av bedrøvelse (Luk 22:45). «Så var dere da ikke i stand til å våke én time med meg! Våk og be for at dere ikke skal komme i fristelse! Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig» (Mat 26:40-41). Tre ganger fant han dem slik – sovende.

Kjære venn! Du er gjerne en kristen som henger fast ved Jesus. Likevel har du det kanskje slik som disiplene. Du kjenner deg trøtt og utmattet av bedrøvelse, ja, aldeles hjelpeløs.

Hør, du som har det slik! Bønnen er for de hjelpeløse. Lukk opp for Jesus! Slipp ham inn i din nød!

– Men jeg har så lite tro, sier du kanskje.

Troens kjennetegn er å komme til Jesus. Du får komme med alt, all din synd og nød – og mangel på tro. «Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6:37), sier Jesus.

Dine blodrøde synder var lagt i den lidelsens kalk som Jesus tømte. Hans blod veier mer enn all din synd.

Hvil deg ved Jesu hjerte! Gå ofte avsides – alene med Herren! Da får du trang til å løfte frelsens beger høyt og leve med ham!

Ingar Gangås

«Det er en Gud i himmelen»

Av Konrad Fjell

«I sitt andre regjeringsår hadde Nebukadnesar drømmer som gjorde hans ånd urolig, og han fikk ikke sove. Kongen lot da kalle til seg spåmennene, åndemanerne, trollmennene og kaldeerne, for at de skulle fortelle kongen hva han hadde drømt.»

Dan 2:1-2

Nebukadnesar var en svært dyktig krigsfører og militær strateg. Han var i tillegg en dyktig administrator og hadde sans for vakker og storslagen arkitektur. Han var hjernen bak oppbyggingen av antikkens Babel til den enorme og praktfulle by som den var. Byen var i flere århundrer oldtidens største by, og var antakelig den første byen som nådde et folketall på over 200 000. Men Nebukadnesar var også en brutal og hensynsløs diktator. Han nådde en høy alder og etter

hans bortgang forvitret det mektige imperiet raskt.

Nebukadnesars storhet og makt kunne allikevel ikke forhindre at himmelens Gud uroet ham gjennom en drøm på hans leie. Hans ånd ble urolig så han ikke fikk sove. Ja, han var rystet over det han hadde drømt.

Drømmer spilte en ganske annen rolle den gang enn i dag, og ikke minst spilte de en uvurderlig stor rolle i de gamle mesopotamiske religionene. Drømmene ble ansett som gudenes måte å tale til menneskene på, hvor det ble fortalt om et menneskes skjebne og hva som skulle skje i fremtiden.

Enhver stor konge var derfor utstyrt med et omfattende apparat av spåmenn, åndemanere, drømmetydere og trollmenn, slik vi også møter det hos kong Nebukadnesar.

Innhold, juni-juli 2020

«Hvorfor sover dere?» Av Ingar Gangås	side 2
«Det er en Gud i himmelen» Av Konrad Fjell.....	side 3
«Ett er nødvendig» Av Asbjørn Fossli	side 8
Møter, arrangement og leirer	side 11
Hvordan avslutter du dagen? Av Carl Olof Rosenius.....	side 12
Dine ord er blitt hørt Av Øivind Andersen.....	side 14
Elias alene med Herren Av Ingar Gangås	side 15
Bønnens skole Av Ole Hallesby.....	side 17
I lys og skygger Av Ola Garlaus	side 18
Sommersamling på Fossnes	side 20

Interesse for det okkulte

Vi lever i et samfunn som på mange måter blir mer og mer opptatt av og interessert i det overnaturlige. Vi kunne nevne interessen for det okkulte og det som hører åndeverdenen og engleverdenen til og astrologi og spådomskunst. Gjennom New Age, østlig mystikk og religion og alternativ filosofi overstrømmes vi av en åndelighet som ikke er av det gode, men av det onde og som har sin rot i avgrunnen og mørket.

Men Bibelen advarer Guds folk på det sterkeste mot å innlate seg med disse kreftene eller ha noe som helst å gjøre med disse ting, slik vi hører i 5Mos 18:9-12: «Når du kommer til det landet Herren din Gud gir deg, skal du ikke ta etter disse folks motbydelige skikker. Det skal ikke finnes hos deg noen som lar sin sønn eller datter gå gjennom ilden. Heller ikke noen som gir seg av med spådomskunster, eller som spår av skyene eller tyder varslere eller er en trollmann. Heller ikke noen heksemester, ingen som spør en dødningemanager, ingen spåmann, ingen som gjør spørsmål til de døde. For hver den som gjør slikt, er en vemmelse for Herren».

Derfor skal Guds folk også i dag holde seg langt borte fra alt som har med magi, spåvirksomhet, horoskop, astrologi, sjamanisme, englepåkallelse og all okkultisme.

Alt slikt er en vederstyggelighet i Herrens øyne og er synd mot det første bud som lyder slik: «Du skal ikke ha andre guder enn meg».

Nebukadnesars drøm

Det kommer tydelig frem i Daniels bok, at selv om de onde åndskrefter har en viss makt og innflytelse over menneskene, er det Gud alene som kjenner *fremtiden*. Det er mulig for menneskene å få del i overnaturlige krefter og egenskaper gjennom åndeverdenen, *men* det er ikke gitt verken satan eller noen andre krefter i tilværelsen å kjenne fremtiden eller å vite et menneskes skjebne. Denne makt har Gud forbeholdt seg selv.

Den drømmen Nebukadnesar hadde hatt var så skremmende og urovekkende, at han hadde kommet i alvorlig tvil over spåmennes og tegntydernes gode ord om fremtiden. Derfor ville han prøve dem, om de virkelig hadde den innsikt og visdom som de gav inntrykk av. Dersom de virkelig hadde overnaturlige krefter og hadde kjennskap til gudenes råd og planer, da kunne de vel også fortelle hva han hadde drømt, for så å fortelle tydningen. Dersom de ikke kunne det, hadde han fallende bevis for at de så langt hadde ført ham bak lyset, og de ville avsløre seg selv som løgnere. Derfor setter han denne overmåte strenge straffen dersom de ikke kunne fortelle drømmen og deretter si dens tydning. Hvis de derimot kunne fortelle drømmen uten at han hadde sagt noe, da ville han også stole på at tydningen var troverdig, og da skulle de få rike gaver og stor ære.

Til dette svarer de for annen gang: «Vil ikke kongen fortelle sine tjenere drømmen! Så skal vi si hva den be-

tyr». Kongen svarte: «Jeg skjønner godt at dere prøver å vinne tid, fordi dere ser at mitt ord står fast. Hvis dere ikke forteller meg drømmen, er det bare én dom for dere alle. Men dere er blitt enige om å fortelle meg en skammelig løgn, i håp om at tidene skal forandre seg. Fortell meg derfor drømmen, så vet jeg at dere også kan si meg hva den betyr!»

Nå begynte kaldeerne og alle spåmennene å få kalde føtter, og vi skal nøye merke oss hva de svarte kongen: «Det er ikke et menneske på jorden som kan si kongen det han vil vite. Aldri har noen konge, hvor stor og mektig han enn var, krevd noe slikt av en spåmann eller åndemaner eller kaldeer. Det kongen krever, er altfor vanskelig. Det er ingen andre enn gudene som kan kunngjøre kongen det han vil vite, og de har ikke sin bolig blant menneskene. På grunn av dette ble kongen harm, meget vred, og han befalte at alle Babels vismenn skulle drepes».

Daniel ber til Gud

Høvdingen for kongens livvakt, Arjok, ble straks satt i sving med å fullbyrde kongens befaling om å drepe alle vismennene. Dermed måtte også Daniel og hans venner spores opp for å drepes sammen med de andre.

Daniel vendte seg da med kloke og forstandige ord til Arjok og spurte om bakgrunnen for denne strenge befalingen. Arjok forklarte alt sammen for Daniel. Da trådte Daniel frem for kongen og ba om han kunne få en frist

så han kunne kunngjøre tydningen for kongen. Kongen imøtekom Daniel på dette og gav ham en frist.

Daniel gikk så hjem og fortalte dette til vennene sine, for at de kunne be himmelens Gud om at han i sin barmhjertighet ville åpenbare denne hemmeligheten, så ikke Daniel og hans venner skulle dø sammen med Babels andre vismenn.

Her møter vi for første gang i Danielsboken noe som karakteriserer Daniel i utpreget grad, han var et *bønnemenneske*. Hemmeligheten i Daniels bønneliv var at han ba regelmessig. I det sjette kapitlet i Daniels bok hører vi at han tre ganger om dagen ba med åpne vinduer mot Jerusalem. Det at han ba *regelmessig* gjorde at han også ba spontant når det oppstod en vanskelig situasjon eller han kom i nød.

Herren var ikke for Daniel bare en livbøye han trengte i vanskelige tider. Daniel levde hver dag i samfunnet med sin Gud. Gjennom Guds ord og bønne var Daniel inderlig forenet med sin Gud. Daglig talte han med ham om alt som lå ham på hjertet.

Derfor var det ikke et ekstraordinært tiltak når Daniel kalte sammen sine venner til bønnemøte. Nettopp fordi Daniel hver dag ba til Gud ble også denne nød omskapt til bønn. De kom sammen i dyp nød for himmelens Gud.

Om natten svarte Gud på deres be gjæring i et syn, og Daniel bar frem denne lovsangen til Gud: «Lovet være Guds navn fra evighet og til evighet! For visdommen og styrken hører ham til. Han omskifter tider og

stunder. Han avsetter konger og innsetter konger. Han gir de vise visdom og de forstandige forstand. Han åpenbarer det dype og skjulte. Han vet hva som er i mørket, og hos ham bor lyset. Jeg takker og priser deg, mine fedres Gud, fordi du har gitt meg visdom og styrke. Nå har du gjort kjent for meg det vi ba deg om, det kongen vil vite, har du kunngjort oss».

I motsetning til alle Babels spåmenn, tegntydere og trollmenn kjente Daniel den Gud som hadde gitt Nebukadnesar drømmen, nemlig den eneste sanne og levende Gud og som har all makt i himmel og på jord. Han åpenbarer det dype og skjulte. Han vet hva som er i mørket, og hos ham bor lyset. Babels vismenn var som blinde veiledere for sin blinde konge, de famlet alle i mørket. I dette mørket hadde Herren plassert sin tjener Daniel for at han kunne åpenbare sannheten og vitne om lyset, og dette lyset er Jesus Kristus, vår frelser.

Åpen adgang

Dette skulle vi lære av. Mange mennesker har et slikt forhold til Gud at bønner kommer i betraktning bare når det er noe spesielt som står på. Og for mange vil bønn være et ork og noe som bare stjeler dyrebar tid.

Kunne vi bare få øynene opp for den velsignelse, hjelp, fred og hvile som ligger i et rikt bønneliv, da skulle bønner komme i et helt nytt lys. Bønner er nemlig gitt oss som en åpen kanal like til himmelens Gud.

Gjennom bønner kan vi hver dag tale fortrolig med Gud om alt som ligger oss på hjertet, hos ham kan vi legge av alle synder, alt som tynger og alle bekymringer. Til ham kan vi bære frem alle våre bønneemner, all vår lovsang og takk. Men ikke minst kan vi komme til ham med all vår nød og alt som står på.

Ofta går vi tynget med nød og uro som gnager, og så glemmer vi at vi har en åpen adgang like inn til allmaktens Gud. Bare en liten stund med ham kan ta bort de mørkeste skyer og forvandle de største bekymringer til lovsang og takk. Alltid er han der og alltid vil han høre din bønn og alltid vil han hjelpe deg. Kanskje blir ikke hjelpen alltid som vi forestiller oss, men han gir oss hjelp, og det en hjelp og trøst som alltid er den beste for oss. Kan du tenke deg noe slikt?

Bønnens ånd

Vi har så lett for å tenke at det må bli annerledes med oss før vi kan gå til Gud. Fordi du har det slik eller slik så synes du ikke det passer seg å be til Gud. Det er så mye som skulle vært annerledes og det er så mange ting som vil hindre deg i å be. Og når du ikke selv ser en løsning på problemet og det synes fullstendig stengt og umulig, da faller frimodigheten til marken som en tom sekk. Men det er ingen ting som er umulig for Gud, og det er jo ingen ting han heller vil høre enn at du åpent forteller alt som skulle ha vært annerledes med deg og alt som er galt med deg, og ber ham

om hjelp i all nød og om hjelp med alle dine utfordringer. Be om hans rikes komme, om menneskers frelse, at hans navn må æres i og gjennom ditt liv, by deg selv frem som våpen for rettferdigheten til tjeneste for ham. Be om at hans nådegaver må få virke blant oss og at vi må fylles av hans Ånd til all god gjerning.

Drømmens tydning

Arjok førte i hast Daniel frem for kongen. Antakelig noe skeptisk spør kongen Daniel: «Er du i stand til å kunngjøre meg den drømmen jeg har hatt, og dens tydning?» Kongen poengterer igjen kravet om at både drømmen og tydningen måtte bli kunngjort.

Da svarte Daniel kongen: «Den hemmeligheten som kongen har spurt om, makter ingen vismenn, åndemane, spåmenn eller tegntydere å kunngjøre for kongen. Men det er en Gud i himmelen som åpenbarer hemmeligheter. Han har kunngjort kong Nebukadnesar hva som skal skje i de siste dager». Og Daniel forklarer videre: «For meg er denne hemmeligheten blitt åpenbart, ikke fordi jeg eier noen visdom fremfor andre som lever, men for at tydningen skulle bli kunngjort for kongen, og du skulle få vite ditt hjertes tanker».

Daniel bekrefter her for kongen det som også de øvrige av Babels vismenn hadde sagt, nemlig at intet dødelig menneske kunne svare på det kongen hadde bedt om. Daniel stilte seg på like linje med Babels

vismenn. Han var et dødelig menneske som dem.

Bare én sann Gud

Den store forskjellen på Daniel og Babels vise menn var imidlertid at Daniel kjente himmelens Gud, den eneste sanne og levende Gud. Det gjorde ikke Babels vise menn. De famlet bare omkring i sitt eget hjertes mørke og var overlatt til de onde åndskreftene. Daniel var ikke i seg selv visere enn andre mennesker på jord, men hans visdom bestod i at han kjente ham som åpenbarer hemmeligheter, noe også vi skal merke oss for egen del: Vil du bli vis, må du miste din egen visdom og forstand, slik at Gud Herren og hans ord blir din visdom.

Daniel gjør dette klart for kongen: «Men det er en Gud i himmelen som åpenbarer hemmeligheter». Daniel trådte selv ydmykt til side og stilte Nebukadnesar overfor himmelens Gud, den eneste sanne Gud. Daniel ledet all oppmerksomhet bort fra seg selv over på Gud. Med dette gjør Daniel samtidig klart at hele Babels religion som kongen sverget til, var et blindspor som bare førte ut i mørke.

Så fortalte Daniel hva kongen hadde drømt og tydningen av drømmen.

Utdrag fra en serie med bibeltimer over Daniels bok

«Ett er nødvendig»

Av Asbjørn Fossli

Dette er et av de mest kjente uttrykk i vår bibel. Men *hvorfor* er det så nødvendig å sitte ved Jesu føtter og lytte til hans ord? Dette spørsmålet er fortsatt brennaktuelt.

For noen år siden var jeg tilhører på en møteuke der vi fikk høre om profeten Daniel og hvordan han sto imot trykket fra verden. Det gjorde han nemlig ikke i egen kraft.

I det sjette kapitlet i Daniels bok leser vi at det kommer en befaling om at ingen skal tilbe noen andre enn kongen. Den som gjør det, skal kastes i løvehulen. Men Daniel bøyde seg ikke for kongens ord, selv om det skulle koste ham livet. Det ser vi i vers 11: «Så snart Daniel fikk høre at skrivebrevet var sendt ut, gikk han inn i sitt hus. Der hadde han i sin sal åpne vinduer som vendte mot Jerusalem. Og tre ganger om dagen bøyde han sine knær med bønn om lovprisning for sin Guds åsyn, aldeles som han før hadde gjort».

Sedvane

Vi ser at Daniel begynte ikke å be til Gud først da han kom i nød. Nei, det var sedvane for ham. Det var noe han gjorde fast. Daniel levde med Gud i det daglige, og Gud var Daniels Herre. Han levde etter det som Jesus møtte fristeren med: «Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene» (Mat 4:10).

Dette er ikke noe som skjer av seg

selv. Du lærer ikke gudsfrykt hverken av din egen fornuft eller av å ta deg sammen. Gudsfrykt lærer du bare ved Jesu føtter, når han åpenbarer sitt ord for ditt hjerte.

Hva får du se ved Jesu føtter? Du får se sannheten om deg selv, slik den ser ut i lys av Guds hellighet. Hvorfor er syndserkjennelsen i vår tid så svak? Kan det være at vi er for lite i enerom med Jesus? Er vi for opptatt med vårt arbeid? Det er så mye som vil ta tiden og tankene våre.

Lesere

I tidligere tider ble de kristne gjerne kalt lesere. De prioriterte det «ene nødvendige» foran det som var viktig. For en del år siden hørte jeg at det var kristenledere som hadde så mye å gjøre at det kunne gå flere dager uten at de fikk lest i Bibelen.

Akkurat det er kanskje utenkelig for deg. Men hvordan er det når du setter deg ned? Hvor har du sinnet og hjertet ditt rettet? Er det rettet mot det du leser og ber, eller er det rettet mot alt det du skal gjøre etterpå?

Andreas Fibiger skriver noe i fasteboken «Guds Lam» (fra begynnelsen av kapitlet: «Det siste møtet») som bør være til ettertanke for noen og enhver av oss: «Sjlekampen var slutt, og Jesus sto opp fra bønningen. Her er motsetningen stor til all den overfladiske bønningen som man ikke behøver å stå

opp fra, fordi man aldri har vært senket ned i den, og til den knappe og karrige minuttbønnen! Jesus hadde vært i bønn i tre timer. Så lenge var det også Martin Luther ba, og særlig når han hadde det aller mest travelt. Det står et sted i Åpenbaringen at det ble stillhet i himmelen i omkring en halv time. Skjer det også i ditt lønnkammer?»

Vi kan godt klage over at det er lite vekkelser og lite åndskraft. Men det hjelper ingenting så lenge vi holder oss borte fra kraftkilden og ikke ønsker å bli vekket opp selv.

I Markusevangeliet (6:7-13) kan vi lese om at Jesus sender ut de tolv apostlene for at de skal forkynne, drive ut onde ånder og helbrede. Så står det i vers 30-32: «Apostlene samlet seg igjen hos Jesus og fortalte ham alt det de hadde gjort, og hva de hadde lært folket. Han sier da til dem: Kom med til et øde sted hvor vi kan være for oss selv, og hvil dere litt! For det var mange som kom og gikk, så de ikke engang fikk tid til å spise. Så drog de bort med båten til et øde sted for å være for seg selv».

Det å sette seg ned med Bibelen har så lett for å være et ork. Vi har så mye vi skulle ha gjort. Jesus sier til Marta i Lukasevangeliet (10:41): «Marta, Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting». Slik er det lett også for oss. Tankene farer hit og dit, og vi får ikke ro.

«Hvil dere litt!»

Da må vi følge formaningen i første Peters brev (5:7): «Og kast all deres

bekymring på ham, for han har omsorg for dere». Er ikke det godt at vi kan komme til Jesus med all vår ulyst, all vår likegyldighet, alle våre urolige tanker, alt det som hindrer oss i å bli stille for Ordet og bønnen? Ja, tenk at vi skal få komme til en som har omsorg for oss i den nød vi er i. Jesus har omsorg for oss til tross for vår tilstand. Da blir ikke bønnen en tvang, men en trang.

Hva var det Jesus sa til sine disipler i Markusevangeliet (6:31)? «Kom med til et øde sted hvor vi kan være for oss selv, og hvil dere litt». Hos Jesus skal vi få lov til å hvile. For oss har det lett for å bli motsatt. Når vi leser, kjenner vi etter i hjertet: Griper dette meg? Kjenner jeg angeren i hjertet over mine synder? Gleder jeg meg rett over frelsen i Jesus? Nei, jeg må erkjenne at jeg har det ikke slik jeg skulle ha det. Men nettopp da, når alt er galt, da skal vi komme til Jesus.

Det er ikke uten grunn at Jesus sier: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Mat 11:28). Dette er et løfte. Det står ikke at du skal *føle* at du får hvile, men du skal *få* hvile hos Jesus på tross av det du føler, på tross av ditt urolige og svikeyfulle hjerte, på tross av all din synd.

For Jesus har tatt på seg alle våre svik og all vår synd, og han har sonet det. Det er der hvilen ligger, ikke i at vi får til å tro det slik vi skulle ønske, men i at han har betalt. Ja, tenk at vi skal få komme til Jesus med vår svake og vaklende tro og alt annet som ikke er som

det skulle være. For når alt kommer til alt, så er det ingenting som er som det skulle være.

Da er det godt at Jesus selv sier: «Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt» (Mat 9:12). Det er som om han vil si: Det er ikke de som klarer kristenlivet selv som trenger meg, men de som er døde i synder og overtredelser. Og det er også disse siste han kan hjelpe: «For menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var forlatt» (Mat 18:11).

Men når vi taler om å være syk, død og forlatt, må vi også spørre: Hvordan leser og hører vi Guds ord? Får Guds ord gjort sin gjerning med oss? Romerbrevet (3:19) sier oss at loven skal lukke munnen vår og gjøre oss skyldige for Gud. Er vi i stand til å høre loven rett? Tåler vi egentlig å høre loven slik den er, eller bruker vi evangeliet til å ufarliggjøre loven og synden?

Søvnens tid

Det er en ting vi ikke må være blinde for, og det er at vi lever i søvnens tid. Kanskje har vi flere likhetstrekk med menigheten i Laodikea enn vi tør innrømme.

Derfor vil jeg ta med litt mer fra boken til Andreas Fibiger: «De gamle ridderne hadde gjerne en huskapellan, og når de kom hjem fra sine røvertokter og hadde røvet og brent i stor utstrekning, følte de trang til å la seg gjennompiske i sitt huskapell. Og da nøyde de seg ikke med Ordets tukt, men borgpresten var en håndfast mann som ikke vek tilbake for å piske dem med sin

svøpe. Disse rå herrene følte en egen åndelig vellyst ved å gjøre bot på en riktig håndgripelig måte. For da kunne de senere med god samvittighet gå inn og drikke seg en «ærlig rus», mens de la planer om nye overfall.

Disse herrene fra middelalderen har noen etterkommere i vår tid, som ynder å høre en riktig krass preken og la seg gjennomhagle i kirken, jo skarpere desto bedre. Og når de så har latt seg gjennomryste og følt helvetes angst risle gjennom sjelen, kjenner de seg deilig lettet og lever videre i sine synder.

Men du skal vite at hver gang du hører Guds ord forkynt i ånd og sannhet, er det Herrens mening å hjelpe deg til en hel omvendelse, en sann og levende tro. Og vil du ikke da gjøre alvor av å ydmyke deg og fly til Guds nåde i Kristus, da vil ditt ansvar bli så meget større, og din dom så meget hardere». (Fra kapitlet «Se, det menneske!»)

Her ser vi hvor viktig det er at vi hører Guds ord rett og bøyer oss for det. Det er ingen frelse i å ha hørt Guds ord. Det er heller ingen frelse i å gå til nattverd. Du blir frelst ved det du mottar, men ikke på grunn av gjerningen. Det viser Jesu ord i Lukasevangeliet (13:25-27) veldig klart: «Når husbonden har reist seg og stengt døren, begynner dere å stå utenfor og banke på døren, og si: Herre, lukk opp for oss! Og han skal svare og si til dere: Jeg vet ikke hvor dere er fra. Da begynner dere å si: Vi åt og drakk for dine øyne, og du lærte på våre gater. Men han

Møter, arrangement og leirer

Oppdatert informasjon og møteoversikt finnes på ww.nll.no.
Endringer kan komme på grunn av koronasituasjonen.

Sommersamling 9.-12. juli på Fossnes: Hovedmøtene blir streamet og lagt ut på nettet. Se program baksiden av denne utgaven av bladet.

Sommersamling Laberget 30. juli.-2. august: Er avlyst!

Ny info: Stevne/bibelcamping på IKS (Inderøy) 31.juli-2.aug:

Talere blir Bjørn Valde, Tobias Fjell og Jan Erik Berre.

Påmelding: Olav Fjære 977 09 254. Mer info kommer på nll.no senere.

Program for Solgry 25.-27. september:

Mer info kommer i neste nummer av bladet L&E og på nettet.

skal svare: Jeg sier dere: Jeg vet ikke hvor dere er fra. Gå bort fra meg alle dere som gjorde urett».

Gi akt på Jesus!

Da blir spørsmålet: Hvordan leser og hører vi Guds ord? Lar vi oss drive til omvendelse, eller slår vi oss til ro med at vi hører, med vår syndserkjennelse osv. Det finnes intet evangelium for kjødet, for det skal dø. Evangeliet og troen på Jesus opphever ikke loven, heller tvert om. Paulus sier det veldig klart i Romerbrevet (3:31): «Opphever vi så loven ved troen? Langt derifra! Vi stadfester loven».

For evangeliet – ordet om korset – bekrefter at loven virkelig er alvorlig ment. Selv ikke det faktum at Jesus var Guds enbårne sønn, og at han i seg selv var fullkommen, ren og hellig, kunne vende Guds vrede bort da han hang på korset i ditt og i mitt

sted. Jesus måtte drikke hele Guds vredes beger til siste dråpe. Så alvorlig tar Gud det med sitt eget ord.

Skulle ikke vi da gi akt på det vi leser og hører? Det er bare én måte å bli frelst og bevart på, og det er ved å bøye seg for Guds ord, og la seg frelse på Guds måte, nemlig ved Jesu stedfortredende liv og soning for våre synder.

Og Jesu frelsesverk holder for alle. Han er rik nok for alle som kommer til ham (Rom 10:12). Lovens alvor og Guds hellighet gjør ikke evangeliet til intet. Derimot viser det oss hvor stort og underfullt evangeliet er. Tenk at jeg, midt i min elendighet, skal få komme til Jesus med alt det som stenger meg ute fra himmelen.

Ja, når alt kommer til alt, så er det bare én ting som avgjør evigheten, og det er vårt forhold til Jesus og hans ord.

Hvordan avslutter du dagen?

Fortelling fra eldre utgave av «Veiledning til fred»

Det var en stormfull og mørk vinterkveld. Himmelen var dekt av mørke skyer, og det regnet i strie strømmer. Veiene var gjørmete og nesten ikke fremkommelige, og det var synd på alle dem som var nødt til å være ute i slikt et vær. Det var allerede sent, og det ble fyrt godt i hvert et hjem. Dypt inne i skogen stod en liten stue, og det var ytterst sjelden at noen forvillet seg dit. Men denne kvelden banket det på døren. En reisende steg inn og bad om husly på grunn av uværet. De fattige, men velvillige, husfolkene ønsket ham velkommen inn, de gav ham den beste plass ved ovnen, tørket hans gjennomvåte klær og innbød ham til sist til deres svært enkle kveldsmåltid.

Den fremmede fortalte dem om hvordan han hadde tatt feil av veien og mørket som hadde overrasket ham. Men han hadde bedt til Herren om å vise ham den rette veien, og i det samme fikk han se lys fra denne stuen.

Etter kveldsmåltidet begynte den fremmede å se seg urolig, men samtidig noe forventningsfull omkring. Det var som han ventet på noe mer. Men verten sa bare at nå var det vel tid til å gå til ro, og han viste gjesten et lite rom der han kunne sove. Barna gjorde seg også klare til å finne sine senger.

«Hva?», utbrøt gjesten noe forbauset, «skal det ikke skje noe mer før dere går til hvile?»

«Nei herre, hva skulle det være?»

svarte verten noe forbauset. «Vi har avsluttet vårt arbeid for i dag, har spist kveldsmat og nå trenger vi hvile».

«Da må jeg få takke for deres gjestfrihet og begi meg på vei herfra allerede i kveld, uansett mørket og uværet, for jeg tør sannelig ikke å sove i et hus der man slutter dagen uten å overlate seg i Guds hender – uten å be om Guds beskyttelse og velsignelse over sin hvile. Jeg frykter at taket kunne falle ned over oss i løpet av natten».

«Akk herre, det har vi aldri tenkt på», utbrøt konen i huset med skjelvende røst.

«Men Gud i himmelen har nok tenkt på det», fortsatte gjesten, «og om det ikke hadde vært for hans store tålmodighet, så hadde nok taket rast sammen og over dere for lenge siden, for et hus uten bønn står på usikker grunn. Jeg må nok straks ta hesten min og komme meg videre, for her våger jeg ikke å bli natten over».

«Kan du ikke bli værende her i natt, herre», sa nå mannen i huset, «og så må du lære oss hvordan vi kan avslutte dagen på en bedre måte. Jeg er så uvant med å be, så jeg kan ikke det lenger, men nå er jeg villig til å lære det».

Den fremmede betenkte seg ikke lenge, men tok fram sin lommebibel og leste noen vers, falt deretter på kne og bad av hele sitt hjerte om nåde og tilgivelse for disse arme, «vankundige» sjelene, som ennå ikke hadde forstått

sannheten om Jesus Kristus og heller ikke lært å benytte seg av denne store rettighet å legge alt fram for den nådestol som er oppreist i Kristi blod. Han bad om lys ovenfra, om den Hellige Ånds gave, om kraft og velsignelse til et nytt liv. Til sist innesluttet han seg selv og alle mennesker i Guds varetekt for den kommende natt. Etter å ha sagt amen, reiste han seg opp, fortrøstningsfull og glad. Bønnen var ikke forgjeves. Den var bedt i Jesu navn, og da kunne den ikke mangle bønnehørelse. Herren fant nøkkelen inn til hjertene, som så lenge hadde vært stengt for ham. Han åpnet dem slik han en gang hadde åpnet Lydia (Apg 16:14) sitt hjerte, og de «tok imot Ordet med glede».

Det ble sent før den fremmede fikk gå til hvile, for nå hadde de så mye å spørre ham om. Det viktige spørsmål: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» kunne ikke lenger fortrenses av andre og mer uviktige spørsmål for dagen, som: «hva skal vi ete og hva vi skal drikke, eller hva skal vi skal kle oss med». Og den trette fremmede, som var en disippel av den trette Mester ved Jakobs brønn (Joh 4), ofret gjerne nattens hvile for «å arbeide for den mat som ikke forgår». Han ville heller «gjøre hans gjerning som hadde sendt ham», for å stille «Peter-» og «Maria Magdalena-tårene» som rant denne natten.

Neste morgen var regnet borte, stormen hadde lagt seg og solen skinte i hele stuen. Den fremmede fortsatte sin reise, etter at han på nytt hadde utøst

sitt hjerte for Herren sammen med husets folk. De fikk aldri se ham mer, men fra denne dagen hadde et nytt liv begynt for dem. Jesus var nå blitt deres Herre og Husbond» og ble dem bare mer og mer kjær. Som alltid når et slikt under skjer, ble bønnen deres livs åndedrett. Den daglige, fortrolige omgang med Gud ble deres store glede og lyst, for det nye menneske kan ikke leve uten å trekke inn himmelluft.

De glemte heller ikke å be for den fremmede, som for alltid forble et ukjent navn for dem. Men en gang på den store dag som skal åpenbare alt som er skjult, skal de nok med glede få hilse på hverandre igjen.

Kjære leser! Hvordan står det til hjemme hos deg? Frykter du ikke for at husets tak skal falle over deg, du som mangler bønnens stolper til å holde det oppe. Å, det er farlig å sovne, og det er farlig å stå opp igjen i et slikt hus. For et hjem uten bønn er som et fredløst hjem, uten glede og uten Kristus.

Dersom du til nå ikke har samlet dine omkring deg til felles bønn og andakt i hjemmet, der du kan legge all din nød frem for Herren, så gjør det nå, før du går til ro i kveld. Nå har du nådetid, men i morgen kan det være for sent.

*Fra Carl Olof Rosenius' bok
«Klar og usvigelig Veiledning
til Fred», med bistand av
biskop N. J. Laache,
Augsburg Publishing House,
Minneapolis, 1929.*

Språklig tilretteleggelse ved red.

Dine ord er blitt hørt

Av Øivind Andersen

«Frykt ikke, Daniel! For fra den første dag du vendte ditt hjerte til å vinne forstand og til å ydmyke deg for din Guds åsyn, er dine ord blitt hørt. Og på grunn av dine ord er jeg kommet.»

Dan 10:12

Daniel hadde en stor opplevelse. Han, Menneskesønnen, som senere skulle komme i kjød og bli vår frelser, åpenbarte seg for Daniel, og det skjedde ting som hadde største betydning for Guds rike.

Han som åpenbarer seg, sier at han kom som svar på Daniels bønn. «Og på grunn av dine ord er jeg kommet», sier han.

Her ser vi hva bønn og forbønn betyr. Det er på samme måte i dag som på Daniels tid. Vi kan ikke overvurdere betydningen av bønn og forbønn.

Daniel bad for Guds rike og for den nasjon som han tilhørte, og som på den tid var i fangenskap. Han fikk de største løfter og ble et menneske av største betydning for sitt folk og for Guds rikes fremtid.

Hvordan var egentlig hans bønn?

Vi vet han bad regelmessig, med ansiktet vendt mot Jerusalem, mot det sted Gud hadde utvalgt for å åpenbare seg til frelse. Det var for-

bundet med livsfare for ham å be, men ikke noe kunne hindre ham. Han lot seg ikke stanse.

Vi hører også adskillig av det som var innholdet i hans bønner. Noe av det som slår oss mest, er den selverkjennelse og syndsbe-kjennelse som vi møter i dem.

«Vi har syndet og gjort ille, vært ugudelige og satt oss opp mot deg. Vi har veket av fra dine bud og dine lover. Vi hørte ikke på dine tjenere, profetene, som talte i ditt navn til våre konger, våre høvding-er og fedre og til alt folket i landet» (Dan 9:5-6).

Han sier ikke at folket har syndet, men tar seg selv med. Han kjenner seg ett med sitt folk i all deres synd, svikt, utroskap og ulydighet mot Gud.

Denne bønn ble vel mottatt i himmelen. Daniel blir tiltalt som en høyt elsket mann. Og for hans ords skyld skjedde de største ting, og folket ble reddet.

Slike menn og kvinner som går inn for Gud med slik erkjennelse av sin egen og folkets synd, er det vårt folk trenger. De kan bli landets redning.

*Fra andaktsboken «Ved kilden»,
Lunde Forlag, Oslo 1977*

Elias alene med Herren

Av Ingar Gangås

Før det store oppgjøret mellom den levende Gud og de falske avguder på Karmel (1Kong 18) måtte profeten Elias lære å stole på Herren alene. Han ble sendt avsides for å bli kjent med Guds allmakt, ved bekken Krit, og senere til enken i Sarepta. Begge steder ble han undervist i Den allmektiges inngripen, da alt håp syntes å være ute. Nå skulle Gud selv forsvare sitt navn og rykte på Karmel ved å sende ild fra himmelen og fortære brennofferet som profeten la til rette på alteret for folkets åsyn. All ære tilkom Gud alene.

Ingen anger

I ærend for den allmektige Gud hadde profeten forkynt dommen over folket og kongehuset: «Så sant Herren, Israels Gud, lever, han som jeg tjener [han for hvis åsyn jeg står]: Det skal ikke komme dugg eller regn uten etter mitt ord!» (1Kong17:1).

En skulle tro at tre og et halvt år med tørke og hungersnød ville føre til ydmykelse og anger. Men det ser ikke ut til at tørkekatastrofen førte til at noen ropte til Herren om frelse. Kongen, Akab, prøvde å få tak i Elias for å stille ham ansvarlig for ulykken som hadde rammet dem. Og han var mer opptatt av å berge hestene sine fra hungersnøden enn å sørge for mat til landets innbyggere (1Kong18:5). Dronning Jesabel drepte mange av Herrens profeter, men hundre av dem ble holdt skjult i

en grotte av slottshøvdingen Obadja (18:4). Begge visste godt at det var Herren, ved profeten Elias, som tuktet dem med denne tørkekatastrofen.

Elias advarte kongen: «Jeg har ikke ført ulykke over Israel, men du og din fars hus, fordi dere har forlatt Herrens bud og har fulgt Ba'alene. Men send nå bud og la hele Israel komme sammen med meg på Karmel-fjellet, og likeså de fire hundre og femti Ba'als profeter og de fire hundre Astartes profeter som eter ved Jesabels bord» (18:18-19). Så skal vi møtes, og det skal bli klart hvem som er *Gud*.

Haltet til begge sider

Det var ikke første gang at Herren stilte folket på valg. Det hadde Moses gjort flere ganger. Det samme hadde Josva og Jesaja. Men folket «haltet til begge sider». Slik er det også i dag. Guds ord maner til omvendelse og tro. Det stevner deg inn for den levende Gud: Velg i dag hvem du vil tjene! Vær ikke som verdens barn! Vend om til meg og vandre som lysets barn! Så kalte Elias folket sammen til oppgjør. «Men folket svarte ham ikke ett ord» (18:21).

Ingen røst å høre

Ba'als profeter ropte og larmet en hel dag for å få sin gud til å sende ild og fortære brennofferet som de hadde stelt i stand på alteret. «Det led over middagstiden, og de holdt på å rase

til bortimot den tid når matofferet blir båret fram. Men det var ingen røst å høre, og det var ingen som svarte, og ingen som aktet på dem» (18:29).

Mange ord og mye lyd hjalp ingen ting. Guden deres var taus. De falske avguder er «intetheter» som verken hører, ser, går, føler eller taler (Sal 135:15-18).

Det gamle alteret

Elias satte opp igjen det alteret som folket hadde revet ned. Han bygde ikke et nytt og mer «tidsmessig». Vår oppgave er ikke å bygge noe nytt og annerledes enn det vi har hatt før, men å holde oss til det gamle, være tro mot Guds uforanderlige ord. Fornøyelse og vekkelse er ikke å klekke ut nye planer, idéer og strategier for arbeidet i Guds rike. Vårt kall er stadig å være vendt mot Herrens alter, mot Golgata og det Jesus har gjort for oss.

Profet vendt mot Herren

I motsetning til avgudsdyrkernes mange og fortvilte rop, viser Elias en sterk tillit til Guds allmakt. Stille legger han veden til rette. For at det skulle bli klart for alle at det bare er én sann Gud, han som troner i himmelen og som har all makt, helte han store mengder vann på alteret. Tre ganger ble offeret overøst, til det fløt utover og fylte grøften som han hadde gravd rundt. Vi undres over dette. Guds rike er et annerledes rike. Det kommer med en fylde av herlighet som sprenger alle våre forestillinger. Ingen skulle være i tvil om at det er Herren alene

som kan sende ild og fortære offeret.

«Ikke i ord, men i kraft»

Enkelt og liketil, uten store fakter, kom det en dyp og inderlig bønn fra en profet som satte sin lit til den levende Gud: «Men ved den tiden da matofferet ble frembåret, trådte profeten Elias fram og sa: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud. La det i dag bli kjent at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at det er på ditt ord at jeg har gjort alt dette! Svar meg, Herre! Svar meg, så dette folket må kjenne at du, Herre, er Gud, og at du nå vender deres hjerte tilbake til deg!» (18:36-37). Det var en kort bønn. Men den var vendt mot den eneste, sanne Gud!

Stevnemøte med Herren

«Da falt Herrens ild ned og fortærte brennofferet og veden og steinene og jorden og slikket opp vannet som var i grøften. Og hele folket så dette. De falt ned på sitt ansikt og sa: Herren, han er Gud! Herren, han er Gud! Da sa Elias til dem: Grip Ba'als profeter! La ingen av dem slippe unna! Og de grep dem, og Elias førte dem ned til bekken Kison og drepte dem der» (18:38-40).

Gud er tålmodig og kjærlig og bærer over med synden så lenge han kan. Men før eller siden vil dommen komme. Synden må straffes og det onde ryddes bort. Avgudsprofetene ble tatt av dage. Ingen slapp unna med livet i behold. Senere skulle kongen og dronningen få sin dom.

Guds vrede traff brennofferet, som ble fortært. Denne dagen på Karmel

Bønnens skole

Av Ole Hallesby

«Herre lær oss å be!»

Luk 11:1

Vi kjenner alle, mer eller mindre, hvor udugelige vi er til å be. Og da sukker vi som de første disipler: «Herre lær oss å be!»

Men de fleste av oss vet ikke hva vi ber om og blir derfor grundig overrasket når Herren oppfyller vår bønn. Han sender oss nemlig i *nød*. Det er den enkleste måte å lære oss å be.

Han tar oss inn i *åndelig* nød, idet han skjuler seg for oss en tid. Slik lar han oss få kjenne hva vår kristendom er verdt. Alt visner mellom hendene på oss: bønner, lesningen, troen, kjærligheten, angeren, det selvfornektende sinn, den villige ånd og frykten for å synde.

Da kjenner den redelige sjel seg grundig tilintetgjort og fattig. Ikke noe vil lykkes for ham, han synker stadig, som en der prøver å dra seg selv i håret opp av hengemyren.

Så tar Gud oss kanskje samtidig inn i *timelig* nød: sykdom eller sorg eller motgang eller økonomiske vanske-

ligheter. Og først når åndelig og timelig trengsel slår seg sammen over oss, blir begeret fullt.

Da lærer den ærlige sjel en side ved bønner som han før ikke kjente så mye til. Han lærer at bønner er for den hjelpeløse. Han lærer å legge seg stille ned for Gud, ofte uten et eneste ord. Da lærer han at bønn er å lukke Jesus inn i vår nød.

Ber du, min venn, at Herren skal lære deg å be, da må du også være klar over at du ber om nød og trengsel.

Tør du *da* be: Herre, lær meg å be?

Ja, vær fremfor alt ærlig. Du er redd for trengsel og lidelse. Og jeg tror at både du og jeg skal tilstå at vi også er redde for Gud. Rent instinktivt frykter vi for at Gud skal bli for hard med oss. Og likeså instinktivt stoler vi på oss selv, at vi forstår oss på hva som er gagnlig og hva som er skadelig for oss.

Men husk én ting: verken du eller jeg får det godt, før vi legger oss i hans gjennomborede hender.

*Fra «Bønnens verden»,
Luther Forlag, Oslo 1978*

ble en historisk seiersdag for Guds rike. Gud demonstrerte sin makt. Avgudene måtte vike. Men det ble også en alvorets og dommens dag.

Den samme Guds vrede traff siden offerlammet Jesus Kristus. «Han avvæpnet maktene og myndighetene og

stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset» (Kol 2:15).

Rop til ham om frelse for din sjel – og han skal svare på din bønn. Trygg er bare den som har funnet sitt skjulested i stedfortrederen Jesus Kristus.

L&E

I lys og skygger

Av Ola Garlaus

Verdens barn synes ofte at de troende gjør alt for mye av sin kristendom. Men det skal mye til før de synes at noen gjør for mye av sin ugudelighet.

I Markabygda bodde jeg en gang i åtte dager hos en troende familie, der alle var så ivrige i å leve for Gud, at jeg i mitt stille sinn stundom tenkte at litt mindre vel kunne gjøre det. Kanskje også noen som leser dette til å begynne med vil være av samme mening. Men – les det jeg nå forteller – og du vil finne at disse menneskene hadde valgt den gode del som ikke skal tas fra dem – akkurat slik som Maria gjorde.

Familien bestod av far, mor og seks barn, tre av dem var konfirmerte og tre var mindreårige.

En vekkelse hadde nylig gått over bygda. De to eldste av de konfirmerte barna hadde for noen måneder siden gitt seg over til Gud og gleden var stor.

Likesom Daniel hadde vinduer på sin sal åpne mot Jerusalem tre ganger om dagen, der han bøyde sine knær med bønn og lovprisning for Guds åsyn, slik hadde også denne families medlemmer tre ganger om dagen – morgen middag og kveld – sin andakt og sitt felles bønnemøte som de alle tok del i.

Ja, ikke sant, litt mindre måtte vel kunne gjøre det, synes du kan-

skje. På samme måte tenkte jeg den gangen.

Først bad far, deretter mor, så de voksne barna og til slutt de minste.

Jeg som var gjest, enten begynte eller sluttet, ettersom det falt seg.

De gamle var vant til å be, det kunne man høre, de hadde levd med Gud i mange år.

De eldste barna, som nylig var kommet over, famlet vel til dels etter ord og uttrykk, men man kunne godt merke hos dem den første kjærlighets glød og begeistring.

Da turen kom til de minste, var de – som barn flest – litt beskjedne overfor meg som var gjest, og de turte liksom ikke slippe seg til.

Da reiste far seg opp fra den knelende stilling, gikk rundt i flokken og oppmuntret dem: «Vil du ikke be til Gud i dag, Marie?» «Skal du ikke be til Gud i dag, som du pleier da, John?» Be til Gud alle sammen slik som dere er vant til!»

Så foldet de sine små hender og bad sin bønn:

«Kjære Gud! Takk for at du har frelst far og mor og alle mine søsken! Takk for at du har sendt den fremmede mannen hit til oss med Guds ord! Må du velsigne og bevare ham! Må du velsigne og bevare far og mor, Ragna, Paul, Svanhild, Birger og John. Må du tenke i nåde på alle hedningene som ikke kjenner

deg. Samle oss alle i himmelen for Jesu skyld, amén».

Man kunne føle himmelen nær i slike stunder.

Du tenker som så: «Skulle jeg og alle mine holde på slik om dagene, fikk vi ikke tid til noe annet».

Denne familien fikk likevel sitt nødvendige arbeid utført til rett tid. Gården var et mønsterbruk i sitt slag.

Et halvt år senere hadde spanskesyken holdt sitt inntog i bygda. Heller ikke dette hjemmet unngikk den. Rundt omkring i gård og grend, i hus og hytte, lå folk alvorlig syke. Det var mangt et likfølge å se i de dager og Gud talte alvorsord til det norske folk som aldri før.

Nå lå de til sengs – far, mor og alle de seks.

En sykepleierske strevde der inne blant dem dag og natt.

Doktoren hadde vært der. Han hadde sagt at flere av dem ikke sto til å redde. Det var ondartet lungesyke.

En gutt fra nabolaget stelte fjøs og stall så godt det lot seg gjøre. Det var en fryktelig tid.

Men fra de åtte sykesengene lød lov og takk til Gud for at de alle var frelst, og om bare en liten stund skulle de få samles i herligheten hjemme hos Herren.

Først fikk den eldste datteren, Ragna, hjemlov.

«Så kommer du nå, Jesus, og hent meg hjem!», var det siste hun sa.

Så ble hun båret ut gjennom det rommet hvor mor og far hadde sine senger.

«Takk, himmelske far, for at du har tatt Ragna hjem! Vi sørger ikke som de som ikke har håp», sa de til hverandre.

Neste dag var den samme alvorsfulle gjest der igjen.

Det var Paul som fikk lov å vandre. Og da han ble båret gjennom rommet, forbi far og mor, foldet de sine hender til lovprisning:

«Lovet være Gud i det høyeste! Hans miskunn er fra slekt til slekt over dem som frykter ham. Takk for at Paul ble frelst! Takk for at du nå har tatt ham hjem!»

Noen dager senere fikk far hjemlov til himmelen.

Tre kister ble kjørt ut fra dette hjemmet på én og samme dag.

Er det nå noen som tror at de som ble tilbake syntes at de hadde gjort for mye ut av sin kristendom?

De hadde fått tid til bønn og lovprisning før. Nå fikk de også tid til det videre. Og snart skal de alle møtes hos Gud.

Tenk når engang
med utildekket øye,
jeg ham skal se
som her jeg trodde på!
Tenk når jeg der
mitt kne for ham skal bøye,
når jeg med takk
skal for hans åsyn stå!
(Sb 894:4)

*Innsendt av en av bladets lesere.
Fra «Løste lenker»,*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsvegen 175
3158 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Sommersamling på Fossnes 9.-12. juli 2020

Talere: Lars Fredrik Ellingsen, Per Bergene Holm, Lars Fossdal, John Peder Samdal

Barnemøter: Kari Brennsæter, Anna-Marie Laberget

Ledere: Martin Fjære (hovedleder), Gunnar Fosslie, Reidar Heian, Dag Rune Lid, Fredrik Thorbjørnsen

Sangere: Fossneskoret m.fl.

Stevnet er forkortet med én dag grunnet korona-pandemien. Årsmøtet utsettes til neste år. Se www.nll.no for priser, måltider og hygienetiltak m.m.

Påmelding:

André Heian, mob: 411 01 223,
e-post: andreheian@gmail.com

Torsdag 9. juli

1930 Vitnemøte. Andakt: Lars Fr. Ellingsen

Fredag 10. juli

1000 Bibeltime (1): Lars Fossdal
1130 Bibeltime (2): Lars Fossdal
«Evangeliet om Guds rike»
1130 Barnemøte: Kari Brennsæter
1930 Kveldsmøte: John P. Samdal
2130 Ungdommens spørretime

Lørdag 11. juli

1000 Seminar (1): Per B. Holm
1130 Seminar (2): Per B. Holm
«Gud – historiens herre i GT og NT»
1130 Barnemøte: Anna -M. Laberget
1600 Misjonstime: John P. Samdal
1930 Møte: Lars Fredrik Ellingsen

Søndag 12. juli

1030 Møte: Lars Fossdal
1230 Middag og avslutning